

Alkas.It

Alkas.It yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 09 26

D. Razauskas. Žmogaus teisės ir laisvas asmens pasirinkimas

June 16, 2023

Kategorijos: Lietuvos kelias, Nuomonių ratas, Politika ir ekonomika, Visi įrašai, Visuomenė

Žymos: asmenybė, asmuo, Dainius Razauskas, isskirtine-naujiena, kalba, kalbėjimas, karaliai, kunigaikščiai, laisvas asmens pasirinkimas, Lietuva, lietuviai, lietuvių kalba, Lietuvos karaliai, neliečiamasis individas, nelietuviškų asmenvardžių rašymas, nelietuviški asmenvardžiai, nelietuviškų asmenvardžių rašyba, nelietuviškų asmenvardžių tarimas, pagr-naujiena, pasirinkimas, privati nuosavybė, tauta, tautybė, Tėvynė, žmogaus teisės

Viskas taip. Tik pamiršote vieną esminę smulkmeną: asmuo, asmenybė, neliečiamasis individas esu aš, žmogaus teisės (<https://alkas.lt/tag/zmogaus-teises/>) yra mano teisės, o jūs – beviltiška susmurgusi visuomenė, privalanti man jas užtikrinti ir besąlygiškai vykdyti.

Todėl jūs man neaiškinkite, kaip man elgtis. Aš turiu žmogaus teises ir laisvę pasirinkti, todėl kaip noriu, taip pasirenku.

Dabar klausykite, koks yra mano šventas ir neginčijamas lasivas asmens pasirinkimas.

Laisvai ir neginčijamai renkuosi lytį – pasistengsiu būti vyras, ne boba. Nors tai nėra taip lengva ir savaime suprantama, kaip jums, nebandžiusiems, gali atrodyti. O aš esu bandęs, kelis kartus yra pavykę, ir man patiko. Beje, tokiu vyru, ne boba, panorėjusi gali būti ir moteris – tik reikia laisvai pasirinkti.

Laisvai ir neginčijamai renkuosi tautybę ir tautą – stengiuos būti lietuvis. O kadangi esu neliečiamas šventas asmuo su visomis žmogaus teisėmis, tai ir lietuvis mano asmenyje nuo šiol yra neliečiamas, šventas ir saugomas visų žmogaus teisių. Kad ir kaip nenorėtumėte to pripažinti!

Kartu su tautybe laisvai ir neginčijamai renkuosi tėvynę Lietuvą, taip pat gimtąją kalbą – lietuvių. Ar galima pasirinkti tėvynę ir gimtąją kalbą? Jums – ne. Jūs į kokį ideologinį mėšlą įklimpote, po tokį ir klampokite visą savo sumautą gyvenimą. O man galima. Nes aš – neliečiamas asmuo, asmenybė, šventas individas, ką noriu – tą renkuosi.

Pasirinkęs tėvynę ir kalbą, laisvai ir neginčijamai renkuosi savo tėvynėje Lietuvoje kalbėti lietuviškai. Tai šventas ir neliečiamas mano asmens pasirinkimas, todėl turėsite jį vykdyti neapytalėję.

Pavyzdžiui, kreipiatės į mane rusiškai, o aš jums atsakau lietuviškai. Arba atvirkščiai: aš jums sakau lietuviškai, o jūs atsiliepiate rusiškai. Aš vis tiek sakau lietuviškai, o jūs vėl rusiškai. Bet aš vis tiek lietuviškai, ir nė neketinu nusileisti. Kalbu mandagiai, geranoriškai, bet – lietuviškai. Tada jūs arba pradėsite kalbėti su manimi irgi lietuviškai (o taip iš tikrųjų neretai nutinka), arba būsite priversti man išaiškinti, kodėl turėčiau kalbėti su jumis kitaip. Ypač kai išvaizda ir laikysena nėra iš tolo neprimenate nuskriaustos ukrainietės pabėgėlės.

Čia mano – švento individo – laisvai pasirinkta tėvynė Lietuva, ir joje aš laisvai pasirinkęs kalbu lietuviškai. Nepatinka – keliaukite paskui rusų kreiserį.

Pasirinkęs savo tėvynėje Lietuvoje kalbėti lietuviškai, kartu laisvai ir neginčijamai renkuosi lietuviškai tarti visus man kalbant pasitaikančius asmenvardžius, tiek rusiškus, tiek lenkiškus, vokiškus, angliškus ir marsietiškus. Su visomis lietuviškų linksmųjų galūnėmis ir tik tais garsais, kokie yra lietuvių kalboje.

Nes kiekvienas garsas, gimęs mano burnoje, yra mano neliečiama privati nuosavybė, prie kurios niekas neturi teisės net prisiliesti! Ne tik savo purvinais pirštais, bet ir ne ką švaresnėmis mintimis.

Jeigu nepatinka, susirinkite savo asmenvardžius ir nešdinkitės šalin kuo toliau nuo manęs, nes vos tik aš kurį nors išgirsiu, iškart išstariu savaip – lietuviškai, šventais ir neliečiamais lietuvių kalbos garsais. Netgi marsietiškus, sudarytus iš protarpinio džeržgiančio švilpesio, kurį lietuviui stengiantis išstarti tenka išsilupti priekinį dantį ir prasidegti gerklę (sušvinkusi jūsų visuomenė dabar jau mokyklose visiems taip per prievartą padaro).

Pasirinkęs kalbėti ir visus asmenvardžius tarti lietuviškai, taip pat laisvai ir neginčijamai renkuosi, lietuviškai rašydamas, visus juos rašyti lietuviškais rašmenimis.

Viskas, ką parašau savo ranka, yra mano šventa ir neliečiama privati nuosavybė. Todėl apie lietuviškai mano parašytus kad ir kokius žodžius, tarp jų asmenvardžius, jūs neturite teisės net prasižioti!

Padarysiu jums nuolaidą ir pasakysiu daugiau: man rašant lietuviškai, bet kokio asmenvardžio autentiška lytimi tampa būtent ta, kuria aš jį lietuviškai parašau. Įsikalkite į savo bukas galvas: asmenvardžio autentiškumas – ne

kokia nors nusūsusi svetimos visuomenės tradicija, kurios kažkodėl privalėčiau laikytis, o mano – neliečiamo asmens, švento individo – laisvas pasirinkimas.

Todėl writing English John Lennon, James George Frazer, or Bronislaw Malinowski is OK (beje, po polsku pisze się odmiennie, Bronisław), bet vos tik imu rašyti lietuviškai, tai jau Džonas Lenonas, Džeimsas Džordžas Freizeris ir Bronislavas Malinovskis (gal net Bronislovas Malinauskas, tai dar reikėtų pasiaiškinti). Juo labiau svetimose visuomenėse pasiklydę, ligi laisvo asmens pasirinkimo nepribrendę lietuviai, kaip Česlovas Milošas, ar net svetimų visuomenių labai ginklu pasikėsinę į laisvą asmens lietuvių pasirinkimą, kaip liūdnai pagarsėjęs Juozapas Giniotis-Pilsūdiškis.

Marsiečių asmenvardžius irgi teks rašyti lietuviškais rašmenimis, daugiau mažiau pagal galimybes, pavyzdžiui Džsrkžmščiaudas (privalumas – rašant nebūtina išsilupti danties ir prasidurti gerklės).

Priminsiu – tai laisvas ir neginčijamas mano asmens pasirinkimas, tad jei kam nepatinka, susirinkite savo asmenvardžius ir nešdinkitės kuo toliau šalin. Nes vos tik aš ką nors parašau, nuo tos akimirkos tai yra šventa ir neliečiama mano privati nuosavybė.

Ir dar viena smulkmena: Lietuvos valdovas Gediminas buvo karalius, o jo valdoma Lietuva – karalystė. Tai tvirtina visi ano meto istoriniai dokumentai iš Vakarų, rašyti daugiausia lotyniškai (visada *rex*, kaip popiežiaus, niekada *dux*) arba vokiškai (šiuolaikine kalba tariant, visada *König*, niekada *Fürst* nei *Herzog*). Rytuose rusėnai rašė *knjazj*, bet ar anuomet tai būtinai reiškė kunigaikštį, ne karalių, – dar klausimas. Vienintelės Lenkijos istoriografija Gediminą aiškiai pravardžiuoja „kunigaikščiu“ (*książę*) ar net „karo vadu“ (lotyniškai *dux*, kaip Jono Dlugošo), o Lietuvą – „kunigaikštyste“ (*księnstwo*).

Bet jums tai tinka, jums kad tik būtų „kaip priimta“. Nes jūs – nupezusi išdavikų visuomenė. O aš – neliečiamas asmuo, asmenybė, šventas individas su visomis prigimtomis ir neginčijamomis žmogaus teisėmis. Todėl laisva valia renkuosi ne ydinga tradicija virtusį pavydžių kaimynų melą, o Vakarų pasaulio pripažintą tiesą – Lietuvos Karalystę ir karalių Gediminą.

Beje, gal ir tarp jūsų slapstosi koks individas, asmuo, tebeturintis šiokių tokių žmogaus teisių ir bent vieną kiaušį tarp kojų?

Jeigu toks mane girdi, tai stokis ir kartok drauge:

1) aš, neliečiamas asmuo lietuvis, laisvai ir neginčijamai renkuosi Lietuvoje kalbėti lietuviškai ir visus asmenvardžius tarti lietuviškai, lietuviškais garsais ir linksniuodamas pagal lietuvių kalbos taisykles;

2) aš, neliečiamas asmuo lietuvis, laisvai ir neginčijamai renkuosi, rašydamas lietuviškai, visus asmenvardžius rašyti lietuviškais rašmenimis;

3) aš, neliečiamas asmuo lietuvis, laisvai ir neginčijamai renkuosi Lietuvos karalystę ir karalių Gediminą.

Pradžiai nors tiek.

Išmokę drauge pasirinkti mes galėtume tapti tikra laisvų žmonių bendruomene, tauta ir ilgainiui gal net susigrąžintume Tėvynę, kaip jau ne kartą esame padarę. Tik reikia prisiimti žmogaus teises ir laisvą asmens pasirinkimą. Jokio kito pasirinkimo, tiesą sakant, nėra.

Autorius yra Nacionalinės Jono Basanavičiaus premijos laureatas, rašytojas, mitologas, religijotyrininkas, humanitarinių mokslų daktaras

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

(<https://srtfondas.lt/>)